

Un año difícil

Títol original: *Une année difficile* **Direcció i guió:** Olivier Nakache, Eric Toledano **País:** França **Durada:** 120 min **Any:** 2023 **Gènere:** Comèdia **Interpretació:** Pio Marmaï, Jonathan Cohen, Noémie Merlant... **Fotografia:** Mélodie Preel **Distribuïdora:** A Contracorriente Films **Estrena a Espanya:** 31/05/2024

Pendent de qualificació

Doblada en espanyol / Versió original en francès amb subtítols en espanyol

SINOPSI

L'Albert i el Bruno són dos vividors endeutats fins al coll. En conèixer un grup d'activistes, tots dos veuen una oportunitat per beneficiar-se del seu idealisme i fins i tot guanyar una mica de diners. No obstant això, quan tots dos se sentin atrets per una noia que busca canviar el món, les seves vides es posaran de cap per avall. (A Contracorriente)

CRÍTICA

15/09/2023 - L'activisme ecològic i la problemàtica de l'endeutament excessiu centren la nova comèdia social, burlesca, humanista i enèrgica d'Éric Toledano i Olivier Nakache

"Ho necessito? Realment ho necessito? Realment ho necessito ara mateix?". En el seu darrer treball, el duet compost per **Éric Toledano** i **Olivier Nakache** s'ha submergit en el món modern del sobreconsum, l'endeutament excessiu, la crisi climàtica i l'acció militant destinada a alertar la societat i invertir la situació, amb el seu habitual estil dinàmic, humanista i còmic, un estil ben afinat que ja s'ha tornat fàcilment reconeixible (gràcies a obres com *Intocable*, *C'est La Vie!*, *Especiales*). La seva nova proposta, **Un año difícil**, es va estrenar internacionalment dins de la secció Special Presentations del 48è Festival de Toronto, abans que s'estrenés en cinemes francesos el 18 d'octubre.

"Ovelles", "egoisme", "obrir els ulls a la gent", "despertar consciències", "deixar de destruir el planeta", "pensar en les generacions futures"... El petit grup d'activistes ecològics liderat per l'apassionada Valentine (**Noémie Merlant**) duu a terme una sèrie d'accions per atraure l'atenció dels mitjans de comunicació. Per la seva banda, l'Albert (**Pio Marmaï**) i el Bruno (**Jonathan Cohen**) tenen preocupacions molt més mundanes que salvar el planeta Terra: enterrats en deutes i sense sostre, estan més interessats a sobreviure dia a dia a base de tripijocs (l'Albert treballa a la zona d'equipatges de l'aeroport, on dorm a les sales d'espera, furtant i venent productes confiscats), amb l'esperança que els seus deutes siguin perdonats pel Banc de França gràcies a l'Associació Phoenix on el Henri (**Mathieu Amalric**) treballa com a voluntari. Quan els nostres dos lladres sense escrúpols es creuen amb els activistes, veuen l'oportunitat perfecta per lucrar-se d'amagat. No obstant això, els hauran de seguir el joc, fins a veure's involucrats en accions cada vegada més audaces...

Desfent-se de tot el que sigui superflu per centrar-se en l'essencial, la pel·lícula, que comença amb un pròleg sorprenentment dur, avança a un ritme trepidant que es recolza en una banda sonora increïble (*La Valse à mille temps* de Jacques Brel, *The End of The Doors*, *Le Freak* de Chic, etc.). Seguint les peripècies del divertit duet format per Marmaï i Cohen, els cineastes premen a fons l'accelerador de la comèdia i confien en el seu tendre i sincer sentit de l'empatia per transmetre el seu missatge polític, barrejant emocions i col·lapsologia per atraure el públic més ampli possible, tot plegat amb molt bon sentit de l'humor. Som davant d'una missió de sensibilització cinematogràfica que fa servir el riure per atacar l'origen d'un sistema global "letal" i que intenta construir un pont entre dos mons paral·lels (els defensors del planeta i els individus asfixiats pel cost de la vida i el crèdit al consum). Sense amagar en cap moment les entranyables debilitats humanes dels seus personatges (més aviat al contrari), Éric Toledano i Olivier Nakache posen el focus, com és habitual en les seves pel·lícules, en la solidaritat, la conversa, el compromís, l'esforç i la bona voluntat sota l'apassionant paraigua de l'entreteniment, i ho fan amb un estil tan perfeccionat que és fàcil perdonar-los algunes decisions i girs fàcils (sobretot cap al final de la pel·lícula).

Fabien Lemercier – cineuropa.org